

strank se že zelo kaže. Velikih izprememb pa ni pričakovati.

V Združenih državah volijo predsednika. Javili smo že, da je med med najresnejšimi kandidati tudi katoličan Schmidt, sedanji predsednik newjorške države. Volilni boj je v Ameriki zelo surov in nasilen, da pri nas še liberalci niso vsega tega zmožni, kar počenajo njihovi tovariši v Ameriki.

Namesto miru — sovraštvo! Kello-gova mirovna pogodba je podpisana. Prišli pa so skupaj menda zato, da so si v karte pogledali. In res je Amerika »dobila« (za dolarje seveda) besedilo francosko-angleškega dogovora glede pomorskih vojnih priprav. In zdaj je Amerika odgovorila, da tega francosko-angleškega dogovora ne prizna, in da zahteva novo pogodbo, ali pa se bo tudi sama začela oboroževati na morju. Z oboroževanjem je je začela, ker je takoj določila 100 milijonov dolarjev za prvi prispevek novih bojnih ladij.

Za svetovno gospodarstvo! Začenja se nov boj na tem ljubem svetu. Boj med Evropo in Ameriko za sve-

tovno gospodarstvo. Dozdaj je Evropa bila gospodarica celega sveta. Veliko večji zemeljski deli sveta, veliko številno močnejši narodi so bili pokorni Evropi. Evropa ni imela tekme na vsem svetu do svetovne vojne. V tej vojni pa si ga je sama vzredila. Drago je plačala Evropa svetovno vojno, ker si je uničila toliko milijonov zdravih ljudi, zrušila vse svoje gospodarstvo in sprla narode, da še sedaj po desetih letih ne morejo skup. Najdražje pa bo šele plačala! Amerika je edina, ki je v svetovni vojni res zmagala. Zaslužila je denar — za smodnik in granate in smrt na orožja! Zdaj je drzna toliko, da hoče vpliv Evrope v svetovni politiki zlomiti. Zato njihova želja — po miru, da bi jo Evropa v miru pustila priti do vpliva. Evropa je danes pre-slaba, da bi ugovarjala. Amerika bo zaradi gospodarske premoči prej ali slej postala vplivnejša in tako se bo sčasoma svetovna politika odločala — na daljnem vzhodu. Če bo ta nastop Amerike Evropo zmodril, da bi začela misliti kot celota, kakor pač Amerika misli in dela kot celota, se pa ne more za gotovo prerokovati.

ZA NEDELJO Svatovsko oblačilo.

V svojih prilikah nam je hotel pred očiti naš Gospod velike in globoke resnice. Tako tudi v priliki o človeku, ki je prišel na kraljevo ženitnino brez svatovskega oblačila in je bil zato vržen iz gostije v zunanjo temo. Kaže nam ta prilika nesrečo človeka, ki je užival srečo Kristusove vere, pa je to srečo izgubil.

Res se sme vera, ki nam jo je prinesel Kristus, imenovati gorljiva, ki nam jo je pripravil nebeški kralj, saj nam po njej sveti božja luč, se hranijo naše duše z božjo hrano in močjo, pijejo naša srca božjo tolažbo in božje veselje. Prvi, ki so bili povabljeni na to gostijo, so bili Judje. Med njimi je Kristus živel in deloval, njim se je najprej oglašila apostolska pridiga. A oni so to povabilo zavrgli, so apostole — kraljeve poslane, ki so jih vabili, morili, zato je bilo njihovo mesto razrežano, oni pomorjeni ter razkropljeni po svetu.

Nato so bili povabljeni drugi narodi in ženitnina se je vedno bolj polnila. A izpeljevati se je tudi začela napoved o gostu, ki je bil vržen v temo, ker ni imel svatovskega oblačila. Vidite v zgodovini cele narode, ki so uživali nekdanj dobrote Kristusove Cerkve, danes jih nimajo več! Vidite lahko družine, ki so bile srečne v svoji veri, a danes jim je ta sreča čisto zamrla. Vidite lahko ljudi, ki so imeli v svoji mladosti srečo vere, ali katerih predniki so bili globoko verni, a oni so sedaj v temi: ne sveti jim več Kristusova luč, ne živijo več svetlega življenja, nimajo več tolažbe, ki izvira iz vere. Lahko zadene te take pomilovanja vredne, ki jim srce kar gori zaničevanja in

sovraštva do vere, lahko slišite njihove, včasih kar divje izbruhe zoper njo, lahko tudi vidite vso bedo, ki jo trpijo njihove duše.

Gotovo žalostna usoda. Pa ali ni to usoda, ki bi utegnila zadeti tudi tebe ali tvojo hišo čez nekaj let? Lahko, ako na gostiji božji, na kateri si še, ne bi imel svatovskega oblačila. Je pa to svatovsko oblačilo sveta ljubezen in navdušenost za vero in njene milosti. Ko bi se živo zavedali, kaj nam je naša vera, kako nam kaže po njej sam Bog pravo pot skozi življenje, kako dobivamo po njej moč zoper greh in strast, ko bi hoteli videti, kako lepša vera življenje že na tem svetu, ko bi imeli pred očmi ono neizmerno blaženost, ki jo nam hoče dati vera po smrti, potem bi razumeli Kristusovo besedo, da je božje kraljestvo, da je vera zaklad, ki ga je našel človek na njivi, pa je šel in vse prodal, da je kupil tisto njivo, kako bi potem ljubili svojo vero, kako bi se je oklepali, kako bi skušali se vedno bolj vživeti v vero in živeti po njej. To bi bilo naše svatovsko oblačilo.

Če pa bi že začeli postajati vedno bolj takoimenovanega modernega mišljenja, če bi se nam to, kar uči in zahteva vera, hotelo zdeti pretirano, pretežno, če bi bili tudi že te misli, da tako življenje ni več za sedanjí čas, če bi ljubili v svoji notranjosti že ono življenje, ki ga je svet tako poln, ki pa ni v duhu in po nauku Kristusovem, ali se ne bi zgodilo prej ali slej, da bi stali z obema nogama noter v tem življenju, ki ga danes svet imenuje srečo, a mu pravi sveto pismo tema? In če se hočemo mi svoje vere že nekako sramovati, če nam postajajo nerazumljive razne stare krščanske navade, pa jih najraje opuščamo, pa izginja iz naših družin skupna vsakdanja molitev,

pa postajajo ob nedeljah popoldne naše cerkve vedno bolj prazne, pa je okoli prižnic vedno manj poslušalcev, pa sv. maša ni več ura globoke pobožnosti, katero smo poživeli z molitvenikom ali rožnim vencem v roki, temveč nam postaja vedno bolj ura praznega stanja in dolgega časa, če že nad 20 let obhajilni zvonček od naših oltarjev zveni tako glasno in nas kliče h pogostemu sv. obhajilu, h pogosti združitvi z našim Bogom, pa smo mi tako gluhi, ali ni vse to znamenje, da je v nas vgasnila sveta ljubezen in navdušenost, da morebiti ni več daleč čas, ko bo naša duša tarnala v notranji suši? Zavedati se namreč moramo, da stopamo pri molitvi, pri raznih pobožnostih, če se jih prav udeležimo, posebno pa pri sv. maši in sv. obhajilu, v ozek stik z Bogom in njegovimi milostmi. A če smo za vse to mrzli in brezbrizni, je pač to znamenje, da v nas ni veliko ljubezni do Boga, ni veliko hrepenenja po njegovih milostih. In zavedati se moramo, da so molitev, sv. maša, sv. obhajilo ob enem studenci, iz katerih pijemo ljubezen do Boga, in navdušenost zanj, in čim manj pijemo iz teh studecev, tem manj bo pač v nas te svete ljubezni in navdušenosti. In izkušnja tako očitno kaže, kako ta ljubezen pojema: v enem rodu je mlačnost, v naslednjem brezbriznost, v naslednjem pa že popolna tema bogaodtujenosti.

Mislim, da pridejo za vsakega človeka trenutki, ko mora pogledati v svoje življenje in si postaviti vprašanje: »Kako je z menoj, kako je in bo z mojo hišo, mojo družino?« In tak trenutek, mislim, je gotovo nedelja, ko slišiš v evangeliju o človeku, ki je moral iz svetle gostije v temo, ker ni imel svatovskega oblačila. Kaj si moraš priznati ti pri tej misli na božjo gostijo in zunanjo temo? Ko opazimo, da nam izginja zdravje in življenje, gremo, da se nadihamo več svežega zraka, da nas obseva več solnca, da imamo več tečne hrane. In če vidimo, da nam izginja življenje naše duše, ljubezen do Boga in vere, pač tudi začnimo hoditi k studencem, iz katerih lahko pijemo to življenje, da bo zažarela naša duša v svatovski obleki, da bo naš delež na božji gostiji sedaj in tudi v prihodnjem življenju!

★

Gorčično zrno. Letos se oči vsega katoliškega sveta obračajo v Avstralijo, kjer se je vršil v prvem tednu meseca septembra svetovni evharistični kongres. Zanimivo je, kako je rastla katoliška Cerkev v Avstraliji. Leta 1800 je prišlo tja krdelce političnih beguncev, ki so bili pregnani iz Irske radi svojega katoliškega prepričanja. Čez sto let je ena petina avstralskih prebivalcev katoliška. Je tam 6 nadškofij, 16 škofij, 1862 cerkev, 1094 svetnih duhovnikov, 9 semenišč, 57 moških in 230 ženskih redovnih hiš, 169 katoliških srednjih in 1094 osnovnih šol. Tako se tudi tu izpolnjuje Kristusova beseda, da je

božje kraljestvo kakor gorčično zrno, ki je najmanjše med semeni, pa se razraste v celo drevo.

25letnica znamenitega moža. Na Angleškem je praznoval 25letnico svojega škofovanja kardinal Bourne, ki je pred leti obiskal našo državo in je znan kot naš prijatelj. Ob njegovi 25letnici angleški katoličani s hvaležnostjo priznavajo, da je velik napredek katoliške Cerkve na Angleškem v veliki meri zaslug kardinala Bourneja. Njegova velika zasluga je, da se je dozidala krasna stolna cerkev v Wesminstru in da je zidal na Angleškem veliko duhovno stavbo, ker je skrbel z vsemi močmi za versko vzgojo mladine in se je ustanovilo po njegovem prizadevanju veliko število katoliških verskih šol.

Razveseljiva 60letnica. Hrvatski katoličani obhajajo te dni 60letnico črčstva sv. Jeronima. Društvo je slično naši družbi sv. Mohorja in skrbi za izdajanje dobrih knjig. V 60 letih svojega obstoja je društvo sv. Jeronima poslalo med hrvatski katoliški narod 5.162.800 knjig. Daj Bog temu društvu za njegovo prihodnost svoj blagoslov, da bi tudi po njem zasijala na Hrvatskem tem jasneje zarja katoliškega prepoveda!

Gibanje katoličanov na Francoskem. Na Francoskem so se katoličani navadili precej živahne delavnosti, s katero hočejo doseči svoje pravice in ravnopravnost v državi. Od leta 1924 obstoji tam »Udruženje bivših vojakov«. To udruženje je zabranilo, da Herriot ni mogel izvesti svojih proticerkvenih načrtov. Letos pa je to udruženje na svojem velikem zborovanju zahtevalo, da se mora odpraviti postava, ki je izgnala razne katoliške redove iz Francije. Javnost je to zahtevo z zadovoljstvom sprejela. Odločnost in pogum vedno izda! — V zadnjem času so imeli na Francoskem tudi več velikih zborovanj, na katerih so zahtevali katoličani za svoje otroke verske šole. — Skrbijo katoličani pa tudi za živo versko življenje. Ze več let prirejajo velika romanja mladine v Ars, kjer je deloval sveti župnik Janez Vianney. Tako romanje je bilo tudi letos in so tam francoski fantje opravili enodnevne duhovne vaje.

Katoliški tisk na Kitajskem. Na Kitajskem so začeli misijonarji iz jezuitskega reda izdajati katoliški list v kitajskem jeziku, ki nosi ime »Kung-Kao-Po.« Izhajal bo vsaki teden.

Čudežno ozdravljenje v Lurdu. — Rozina Namotte, doma iz trga Alleur v Belgiji, je kot nastavljenka v neki trgovini dne 28. januarja leta 1922 čistila posodo. Pri tem se je ranila na malem prstu desne roke in kmalu nato so ji ohromele obe roki in še leva noga. Iskala je pomoči pri raznih zdravnikih, a to so leta 1927 izjavili, da je neozdravljiva. Letos je prišla z belgijskim romarskim vlakom v Lurd in ko se je dne 4. septembra kopala v čudežni kopeli, je med procesijo s presv. R. Telesom skočila iz kopeli popolnoma zdrava.

Vinogradniki, počakajte s trgatvijo!

Deževno vreme je mnoge vinogradnike spravilo naravnost iz ravnotežja. Začeli so že s trgatvijo, dasiravno še grozdje prav nič ni zrelo. Vinski mošt od grozdja, ki se je trgalo te dni, tehta komaj 13 do 14 stopinj sladkorja. Takega vina nihče kupoval ne bo in ž njim si bomo samo strašno pokvarili dober sloves naših vin.

Kot prijatelji naših vinogradnikov svetujemo nujno sledeče: Kjer grozdje močno gnije, poberite vse gnilo grozdje še te dni. Z glavno trgatvijo pa počakate čisto do zadnjega, da bo mošt imel vsaj 18 do 19 stopinj sladkorja. Po večini je še grozdje, osobito rizling in druge žlahtne vrste zdravo. Vremenski preroki, ki so letos navadno dobro prerokovali, napovedujejo za oktober lepo vreme. Radi

tega počakajte vinogradniki z glavno trgatvijo vsaj do 15. oktobra, ker bo grozdje v slučaju količkaj lepega vremena sedaj naglo zorelo. Vsled dežja je namreč koža na jagodah zelo tanka in bodo solnčni žarki zelo uplivali na razvoj sladkorja v grozdju.

Prosimo gg. župane in naše napredne vinogradnike, da poučijo svoje tovariše, ki imajo namen prezgodaj trgati grozdje, da naj na vsak način počakajo s trgatvijo. Ker je drugače grozdje letos izvanredno zdravo, bi bila ogromna škoda, ako bi nezrelo grozdje potrgali in s tem škodovali slovesu naših dobrih vin.

Za vinogradnike naj velja geslo: Počakajmo še s trgatvijo!

NOVICE

Šolska sestra Stanislava Voh — umrla. Preteklo nedeljo, dne 30. septembra, je zavod šolskih sester v Mariboru zadela velika žalost. Umrla je mati Stanislava Voh. Pokojna je bila ena najpodjetnejših in delavnih sester te kongregacije, znana tudi po vsej naši štajerski pokrajini in daleč preko mej Slovenije, kamor je tudi segalo njeno delovanje. Mati Stanislava Voh je bila rojena dne 3. oktobra 1859 v St. Ilju pri Velenju iz znane Vohove hiše, iz katere so izšli g. kanonik Jernej Voh. Izšolala se je v zavodu šolskih sester v Mariboru in bila stara komaj 18 let, že poklicana kot šolska sestra. Njeno delo se je vidno poznalo v šoli, kjer je bila učiteljica, pozneje ravnateljica. Kot vikarica pa se je lotila velikega dela, da je postavila novo šolsko poslopje, ki je eno najmodernejših šol v Sloveniji. Pod njenim predstojništvom so rastle naselbine šolskih sester v Sloveniji, pa drugod v Evropi in končno tudi v Ameriki. Pri vsem tem velikem delu pa ni pozabila na skrb za svoje zveličanje. Bila je svetega, ponižnega in potrpežljivega življenja. Dičila jo je posebno zaupnost v božjo pomoč, katero si je sprosil marsikdaj na priprošnjo Slomškovo. Njeno delo in življenje nam daje poročstvo, da je srečna pri svojem Bogu, kateremu je tako zvesto služila. Blagor njim, ki v Gospodu umrjejo. Med nami pa naj živi njen sveti zgled žive vere in ljubezni božje!

Oblastni odbor mariborski je na svoji poslednji seji sklenil preložiti okrajno cesto v Rogaški Slatini izven zdravilišča samega. — Razen nove stavbe za stanovanja gostov bodo v Dobrni razširili tudi kopališče in podvojili število kabin. — Dovoljen je bil kredit 25.000 D za gradnjo ceste Središče—Stara gora. — Dne 1. oktobra so se na novo razvrstili posamezni oddelki oblastnega osrednjega urada v Vrazovi ulici. V povečano in

prenovljeno zgradbo na dvorišču oblastne palače se vselijo gradbeni in zdravstveni ter kmetijski oddelek.

Menice je ponarejal in prišel v — luknjo! V Mariboru so zalotili celo organizacijo, ki je ponarejala podpise na menicah in so z njimi potem dobili denar v posojilnicah. Zapletenih je več znanih oseb, ki si svojo eksistenco ohranjujejo le na take in po dobne načine. Med temi so tudi ljudje iz Avstrije, ki so si celo denarni zavod v Mariboru ustanovili, da bi preproste ljudi na svoje limance vlovili. Nekaj nerazsodnih kmetov je že naseljeno zaradi višjih obresti. Ljudje, držite se naših domačih denarnih zavodov!

Žrebanje efektne loterije za postavitev gasilnega doma v Libeličah — določeno na dan 8. septembra 1928 — je iz nepredvidenih ovir preloženo na dan 7. aprila 1929. Izžrebane številke se bodo objavile v vseh dnevnikih v Sloveniji.

Tihotapstvo s saharinom cvete posebno v sedanjem času. Je pa to zelo nevarna stvar in ni pametno biti — tihotapec. To so izkusili pretekli teden kmetijski fantje na Slov. Koroškem. Osnovali so celo družbo za tihotapljenje saharina na Kranjsko. Sredi polja so na določenem prostoru imeli skrito skladišče saharina. Pa je skušnjava zmotila nekatere, da so na svojo roko odnesli 40 kg saharina in so ga hoteli spraviti čez mejo. Drugi so to opazili in so skušali preprečiti nakano svojih tovarišev. Zato so javili obmejni straži, kdaj in kod da pojdejo tihotapci. Res so prišli. Sedem so jih vjeli. Financarja pa so tudi ovaduhla obdržali in tako je naenkrat cela dvanajstotica tihotapcev v ječi.

Španska trdnjava zletela v zrak. Niti malo se še ni poleglo razburjenje po Španskem zaradi strašnega požara v Madridu, že je prišla druga težka vest, da je zletela v zrak trdnjava Carbrerizas v španskem Maroku. V tej trdnjavi je bilo 20.000 kg črnega in 40.000 kg brezdimnega smodnika, in 100.000 kg smodnika za granate. In vse to je naenkrat eksplodiralo.